

meget sjældne Tilfælde, at Arvinger, der have ved-
 gaaet Boets Gjældsforpligtelser, benytte sig af
 Omstændighederne til at bortfjerne sig med For-
 muen. Sa, det hører ganske vist til de sjældne
 Tilfælde, men jeg tror dog ikke, det vil være van-
 skeligt at paavise Tilfælde, hvor Faderen, den
 første Besidder af Formuen, afgav den størst mulige
 Betyrrelse, imedens Arvingerne ikke afgive nogen
 saadan, saa at Kreditorerne, selv om Formuen er
 nok stor, overordentlig let kunne udsættes for slet
 ikke at faae Noget. For mit Vedkommende vil
 jeg derfor kunne være med til forbyde privat
 Skifte og Overdragelse af Formuen til Arvingerne,
 med mindre Kreditorerne havde faaet Sikkerhed
 for Betaling i Boet til Forsaldstid, og mit Vn-
 dringsforslag til § 4 vilde derfor været gaaet ud
 paa, at enhver Kreditor skulde have Ret til at
 forlange offentlig Skifte, naar han ikke havde
 Sikkerhed for, at hans Fordring vilde blive betalt
 i rette Tid. Jeg indsaa imidlertid klart, at dette
 kunde ikke gennemføres her, og derfor skrev jeg
 nogle andre Vn-dringsforslag, som vel ikke fuld-
 stændig svarede til min Tanke, men som dog vilde
 give Noget i den Retning, jeg ønskede, og som
 jeg ikke tror vilde kunne volde nogen Gene. Jeg
 havde imidlertid gjort Forslagenes Fremkomst afhæn-
 gig af, at der ogsaa blev stillet Forslag til det fore-
 gaaende Lovforslag, idet der da, naar dette dog
 skulde tilbage til Folkethinget, vilde være mindre
 Betænkelighed ved ogsaa at sende det foreliggende
 Lovforslag tilbage. Det, som for mig er den
 store Skyggeside ved det foreliggende Lovforslag,
 er, at, idet det siger, at Kreditor har samme Ret
 nu som tidligere, anviser den ikke nogen Vej,
 hvorved det i indtrædende Tilfælde skal komme til
 almindelig Kundskab, at Arvingerne ville dele Boet
 imellem sig. Jeg vilde derfor have anset det for
 en billig Fordring, at man til § 1 havde føjet et
 Stykke, som lød saaledes: „Saasnart Stedets
 Skifteret har modtaget den omtalte Ammeldelse,
 skal den herom udstede Bekjendtgjørelse, i de for
 Skifteretsbekjendtgjørelser i Almindelighed bestemte
 Aviser.“ Den Bekjendtgjørelse, som man for Kjø-
 benhavns Vedkommende tilfældig faar igjennem
 Berlingste Tidende, er jo aldeles ikke officiel; saa
 vidt jeg veed, fremkommer den kun ved en privat
 Aftale mellem Redaktøren og en Assistent ved
 Skifteretten. Desuden er der ingen Tvang til, at
 den skal komme frem, ligesom den jo ogsaa kun
 er for Kjøbenhavn. En lignende Fordring vilde
 jeg have stillet ved § 9, hvor der er Tale om, at
 Boet er gaaet til offentlig Skifte, men senere kan
 udleveres Arvingerne, idet jeg der i første Linie
 vilde have indsat den Bestemmelse: „hvorom der
 altid strax skal ske Bekjendtgjørelse i de for Skifte-
 retsbekjendtgjørelse almindelig bestemte Aviser.“
 Jeg tror ikke, at det vilde have forvoldt nogen
 Gene, om saadanne Vn-dringsforslag vare blevne
 vedtagne, og jeg tror, at man i det Mindste ved
 en saadan offentlig Bekjendtgjørelse om Dødsfald

burde henlede Kreditorernes Opmærksomhed paa,
 at de skulde være forsigtige, naar de ikke vilde
 have, at muligvis en daarlig Arving løb bort med
 den Formue, som tilhørte dem. Grunden, hvor-
 for jeg ikke har stillet Forslag herom, er den
 samme, som har afholdt mig fra at stille Vn-
 dringsforslag med Hensyn til det andet Punkt,
 nemlig dels, fordi den høitærede Minister hellere
 ønsker at faae Loven, som den er, og dels fordi
 der ikke her i Thinget har viist sig Stenning for
 Vn-dringsforslag i denne Retning. Jeg har imid-
 lertid ikke villet undlade at fremhæve dette For-
 hold, og jeg maa gjentage, at jeg anser det for en
 overordentlig væsentlig Mangel ved Loven, at dette
 Spørgsmaal ikke er taget op og skjænknet den Op-
 mærksomhed, som jeg tror, at det, efter den Bety-
 dning, som det i formueretlig Henseende har,
 kan gjøre Fordring paa.

Justitsministeren: Da det erede Med-
 lem ikke har stillet noget Vn-dringsforslag til denne
 Behandling, er der jo for saa vidt ikke stor Op-
 fordring til at tage Ordet. Det skulde da nær-
 mest være for at udtale min Tilfredshed med og
 Anekjendelse af, at det erede Medlem har taget
 saa meget Hensyn til Justitsministerens Ønske om
 at lette den Vej, som dette Lovforslag har tilbage,
 at det har været tilstrækkeligt til at afholde ham
 fra at stille Vn-dringsforslag. I øvrigt udtalte
 det erede Medlem sig jo temmelig stærkt, for saa
 vidt som han mente at finde endog en overordent-
 lig væsentlig Mangel i det foreliggende Lovforslag.
 Det er en Selvfølge, at hvis jeg kunde give ham
 Ret i, at der var en overordentlig væsentlig Man-
 gel tilstede, saa maatte Ønsket om at se denne
 Lov snart gennemført vige for det langt vigtigere
 Hensyn at tilvejebringe en saa god Lov som mul-
 lig, men jeg maa tilstaa, at jeg lige saa lidt veed,
 hvad det erede Medlem har anført i Dag, som
 ved hvad han anførte ved 1ste Behandling er
 bleven overbeviist om, at der virkelig med Sand-
 hed kan siges at være nogen overordentlig væsent-
 lig Mangel tilstede. Jeg tror endog, at man ikke
 med Føje kan sige, at der er en væsentlig Man-
 gel, ja, maasse ikke en Gang, at der er en Man-
 gel. Det erede Medlem har jo kun talt om det
 samme Punkt, som han fremhævede ved Sagens
 1ste Behandling, nemlig den formentlige Fare,
 som der skulde være for, at Kreditorerne ikke kunde
 komme til deres Ret, navnlig som en Følge af de
 Bestemmelser, som findes i § 52. Jeg har alle-
 rede havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa,
 at man ikke vilde kunne skaffe den Sikkerhed til-
 stede for Kreditorerne, som man anser for at
 være magtpaaliggende, blot ved til § 52 at gjøre
 Tilføielse, som skulde gjøre det nødvendigt at
 udstede Proklama i alle Tilfælde, hvor ikke Skifte-
 retten fandt, at det kunde undgaaes. Jeg har
 gjort opmærksom paa, at der jo ved Siden af
 Bestemmelserne i det her omhandlede Kapitel 4